

Misioni ynë

Revistë informative, kulturore dhe shpirtërore, viti III, nr. 12, tetor-dhjetor 2023

Krishtlindja nuk është përrallë

Faqe 18–19

(Foto: iStock)

Misioni Katolik Shqiptar
Katholische Albanische Mission

LUZERN

faqe

REVISTË INFORMATIVE, KULTURORE
DHE SHPIRTËRORE E MISIONIT KATOLIK
SHQIPTAR NË LUZERN

SELIA E REVISTËS

Rodteggstrasse 6, CH-6005 Luzern
St. Michael

Tel: +41 41 250 52 60

anton.uka@migrantenseelsorge-luzern.ch
albanermission@migrantenseelsorge-luzern.ch
ukas_cr@hotmail.com

<https://www.misioni-lu.ch/>

[https://www.facebook.com/ Misioni Katolik
Shqiptar - Luzern](https://www.facebook.com/Misioni%20Katolik%20Shqiptar-Luzern)

TË NDIHMOJMË REVISTËN

Konto: CH24 0077 8155 5749 1200 3
Albaner Mission | Rodteggstrasse 6 |
6005 Luzern

REDAKSIA

Dr. Don Anton Uka – kryeredaktor
Motër Vida Ademi – koordinuese
Veneranda Qerimi – redaktore e teksteve
Mirlinda Dushi Berisha – përgjegjëse për
intervista
Gjane Simoni – asistente
Motër Mrika Sabedini – asistente

3 EDITORIALI

Lajmi i gëzueshëm – Hyji me ne

6 AKTIVITETET E MISIONIT

Mbledhja me anëtarët e Korit

8 AKTIVITETET E MISIONIT

Mbledhja me Këshillit e Misionit

12–13 AKTIVITETET E MISIONIT

Shën Nikolla – shenjt i dashur i popullit tonë

14–15 AKTIVITETET E MISIONIT

Porosia e Misionarit në Darkën e Falënderimit

16–17 INTERVISTA

Intervistë me z. Nue Tuqi

20–21 PËRSHPIRTËRI

Christliche Weihnachtssymbole und
ihre Bedeutung

24–25 PSIKOLOGJI

Dhurata e jetës

27 KULTURË

Imzot Lazër Mjeda

28 AGJENDA

Agjenda për muajt e ardhshëm

Lajmi i gëzueshëm – Hyji me ne

Nga takimi me njerëz, gjithnjë e më tepër bëhet e qartë se njeriu i sotëm, para se të gjithash, ka nevojë për një lajm (premtim) të mirë, të gëzueshëm dhe të vërtetë. Kjo nevojë shpirtërore dhe psikologjike e shumë njerëzve është tregues i qartë se njeriu post-modern dhe i digjitalizuar, për arsye të një mos-integrimit mes asaj që realisht është dhe asaj që duhet të jetë, nga njëra anë ndjehet i lodhur, i rraskapitur, i molisur e nganjëherë edhe i dëshpëruar, ndërsa nga ana tjetër, në shpirtin dhe mendjen e tij kërkon dalje nga kjo situatë, kërkon kuptim dhe ngushëllim.

Ankimet, vuajtjet dhe frustrimet e ndryshme psikologjike dhe shpirtërore që sot takojmë brenda dhe jashtë vetës, në të shumtën e rasteve janë britmë e hesitur në kërkim të një Lajmi të mirë dhe të aftë për të ngushëlluar dhe shëruar plagët e ndryshme dhe të shumta që fshihen brenda nesh.

Lajmi i mirë, i vërtetë dhe i bukur është kuptimi etimologjik i termit Ungjill. Prioriteti i Ungjillit është shpallja e bukur dhe e mirë se Hyji na do, na pranon, na fal, na shpëton, na vjen në takim dhe në personin e Jezusit bën që të njihet plotësisht, ashtu siç është (krh. 1Gjn 1, 18). Pastaj, nga kjo vetëdije dhe nga ky takim i njeriut me Lajmin e gëzueshëm, do të duhej të lindte kthimi dhe çdo vepër tjetër që ka për qëllim shërbimin, shërimin, shenjtërimin dhe shëlbimin e jetës së njeriut.

Shpallja e Lajmit të gëzueshëm me fjalë dhe vepra do të duhej të jetë shqetësimi dhe qëllimi kryesor jo vetëm i Kishës, por edhe i udhëheqjes politike dhe i të gjitha strukturave shoqërore (shkollave, spitaleve, qendrave këshilluese, masmediave, burgjeve etj.), që në kushtetutat dhe rregulloret e tyre për fokusim kryesor kanë mbrojtjen, dinjitetin dhe prosperitetin e njeriut.

Sikurse e dimë, tekstet e shumta të Biblës e kundërshtojnë kultin e jashtëm kur nuk është i nxitur nga një dashuri dhe nga një kult i brendshëm shpirtëror (krh. Mt 9, 12). Tani kur festat tona janë shndërruar pothuaj në një marketing të vërtetë, fjala e Zotit na thërret të reflektojmë dhe të mendojmë se gëzimi i vërtetë i një feste nuk qëndron vetëm në dekorim apo shkëmbim të dhuratave, por nëse prapa tyre nuk qëndron dashuria, kujdesi, falja, pranimi, butësia, mbesin të zbehta dhe nuk do të dhurojnë gëzimin e dëshiruar.

Me anë të festës së Krishtlindjes Kisha dëshiron të na thotë se krishterimi nuk është vetëm një shpallje, por është një fakt që bëhet histori, është jetë, prandaj ftesa është që të besojmë se Hyji banon në të gjitha realitetet e krijuara nga dashuria e Tij, aq më tepër në jetën dhe në shqetësimet e njerëzve. Pikërisht ashtu siç thoshte psikoanalisti zviceran Karl Gustav Jung: “Ju admiroj ju të krishterëve, sepse në atë që ka uri apo etje e shihni Jezusin. Kur e pranoni një të huaj apo një person të çuditshëm, ju e pranoni Jezusin. Kur e vishni një të zhveshur, e vishni Jezusin. Kjo më duket shumë e veçantë, por ajo që nuk arrij të kuptoj është se si ka mundësi që ju nuk e shihni Jezusin edhe në varfërinë tuaj! Doni gjithnjë t’i bëni mirë të varfërit që është jashtë jush, por mohoni të varfërin që është brenda jush. Përse nuk mund ta shihni Jezusin edhe në varfërinë, në urinë apo në etjen tuaj? A nuk e shihni se është një i sëmurë edhe brenda jush, se edhe ju jeni të mbyllur në një burg me frikë, se ka gjëra të çuditshme në ju: dhunë, ankth, gjëra që nuk mund t’i kontrolloni dhe që janë të huaja për vullnetin tuaj? Është një i huaj brenda jush dhe ju atë duhet ta pranoni, ta merrni, të mos e lini te dera, të mos ia mohoni ekzistencën e tij, dijeni se ai është, prandaj, pranoheni dhe shiheni në të Jezusin”.

Gëzuar Krishtlindjen, paqe, shëndet dhe bekime në Vitin e Ri 2024!

Don Antoni

(Foto: Anonim)

LUTJA E RRUZARES PËR PAQEN

Më 11 tetor Misioni ynë organizoi lutjen e rruzares te shpella e “Zojës së Lurdit” në Ebikon. Lutjes së rruzares i janë bashkuar edhe një grup i mirë besimtarëve të Misionit tonë dhe të gjithë së bashku kemi lutur Rruzaren e Litanitë kushtuar Zojës së Bekuar. Njeti i lutjes ishte për paqen në vendet ku ka luftëra, e në veçanti për paqe në Izrael, Palestinë dhe në Ukrainë. Kemi lutur rruzaren e Zojës, sepse

besojmë në ndërmjetësinë e fuqishme të Nënës së Hyjit tek Biri i saj, që të sjellë paqen për të cilën është aq e nevojshme në vendet e luftës, por edhe në familjet dhe në popullin tonë.

Lutja e rruzares është një lutje e thjeshtë, por e fu-

qishme dhe lutje shumë e dashur e Kishës dhe e besimtarëve tanë në përgjithësi. Në lutjen e rruzares meditojmë jetën e Jezusit dhe njëkohësisht e lusim Zojën që të ndërmjetësojë për nevojat e ndryshme të secilit prej nesh tek Biri i saj për paqe dhe për çdo nevojë tjetër. E lusim Zotin me lutjen Ati ynë dhe në lutjen e rruzares ne lusim Krishtin, duke medituuar pjesët e jetës së Krishtit përmes mistereve të ditës.

Edhe besimtarët tanë duke e ditur dhe duke besuar në këtë lutje të bukur na janë bashkuar, të cilët kanë lutur me devotshmëri për këtë qëllim. Ne, si të krishterë, besojmë në fuqinë e lutjes, prandaj edhe çdo situatë të jetës sonë personale, familjare apo shoqërore e jetojmë në marrëdhënie të thellë me Zotin, marrëdhënie kjo e cila shprehet përmes lutjes sonë të përditshme.

Mbretëresha e paqes, lutu për ne dhe për botën mbarë!

(Foto: Don Anton Uka)

Shkruan: m. Vida Ademi, Luzern

SHËTITJA NË EUROPA PARK

(Foto: Bekim Dedaj)

Tashmë është bërë e zakonshme që një herë në vit, së bashku me Ministrantat e Misionit tonë, të bëjmë shëtitjen në Europa Park në Gjermani.

Datën 4 nëntor Ministrantat e pritën me padorim dhe të gëzueshëm në mëngjesin e së shtunës u bashkuam në qendër të Misionit ku së bashku u filluam shëtitjen tonë.

Ishte një udhëtim i bukur, arritëm në kohën e paraparë, moti edhe pse ishte i ndryshues-

(Foto: Don Anton Uka)

hëm, herë shi e herë diell, fëmijët u knaqën në maksimum me lodra, në shoqëri me njëri-tjetrin, gjithashtu edhe ne si prindër kaluam qaste të bukura me njëri-tjetrin, gjë për të cilën e falënderojmë Zotin dhe Misionin tonë për këtë mundësi të bukur dhe po ashtu lutemi që në Misionin tonë të vazhdojë kjo miqësi gjithmonë.

Fytyrat e bukura dhe të lumtura të fëmijëve tanë rrezatonin gëzim, dhe ky gëzim na përcolli edhe në rrugën e kthimit për në Luzern, ku me këngë, lutje dhe miqësi udhëtimi kaloi shumë shpejt.

Falënderimi i takon Hyjit për këto përjetime të bukura, po ashtu edhe Misionit tonë dhe drejtuesve të tij që me shumë mirësi dhe dashuri na shërbejnë duke menduar dhe organizuar për ne shumë gjëra të bukura dhe të shenjta.

Shkruan: Gjonita Lleshdedaj, Kriens

(Foto: m. Mirika Sabedini)

MBLEDHJA ME ANËTARËT E KORIT

Më 17 nëntor, pas provave të rregullta me korin e Misionit tonë “Mons Nikë Prela” në Luzern, patëm një mbledhje në të cilën biseduam dhe shkëmbyem ide mbi disa gjëra dhe aktivitete që ndërlidhen drejtpërdrejtë me korin dhe aktivitetin e tij.

drejtë me korin dhe aktivitetin e tij.

Në këtë mbledhje u bë edhe përzgjedhja e kryetarit të korit, që vetë anëtarët propozuan disa kandidat, dhe pastaj me votë të lirë përzgjedhën për kryetar, me mandat tre vjeçar, Flora Rosaj dhe Valentina Prenrecaj.

Florës dhe Valentinës i urojmë detyrën e re dhe njëkohësisht i falënderojmë për gatishmërinë e tyre për të marrë përsipër punët dhe angazhimet që ndërlidhen me detyrën e tyre.

Në këtë mbledhje, po ashtu, u bë edhe paraqitja e 7 anëtareve të rinj të Korit, të cilëve ju dëshirova mirëseardhje dhe i falënderuam për gatishmërinë e tyre për të qenë pjesë e korit të Misionit tonë.

Kori është njëri ndër grupet themelore të Misionit tonë, prandaj e falënderojmë secilin anëtarë dhe lusim Zotin që të kenë gjithmonë hire dhe bekime në jetën dhe familjen e tyre.

(Foto: Daniel Rosaj)

Shkruan: Redaksia

(Foto: Don Anton Uka)

TURNIRI NË PINGPONG

Më 18 nëntor me sukses të madh u realizua turniri në Pingpong. Në këtë turnir morën pjesë 47 garues të moshave të ndryshme, dhe një numër i madh kishte ardhur për të shikuar dhe për të kaluar një mbrëmje së

bashku në Mision.

Organizimi, falë Leonard Komanit, Armend Imerit dhe shumë të tjerëve që u angazhuan në këtë turnir, ishte në nivel të shkëlqyer dhe të pranishmit u ndanë shumë të kënaqur.

Pas shumë ndeshjeve të zhvilluara, fitues u shpallën: vendin e parë Mensar Mehmeti, vendin e dytë Armend Imeri, dhe vendin e tretë Betim Biba. Tri vendet e para u shpërblyen me nga një çmim simbolik.

Falë personave të gatshëm për organizim dhe shërbim, si dhe falë pjesëmarrësve në lojë, në këtë turnir u grumbulluan 1830 franga dhe 20 euro, të cilat do të dedikohen për bamirësi.

Falënderojmë të gjithë ata persona që na ndihmuan të organizojmë dhe të realizojmë një turnir të tillë dhe një mbrëmje kaq miqësore siç ishte ajo e 18. nëntorit.

Zoti e bekoftë rininë tonë!

(Foto: Don Anton Uka)

Shkruan: Redaksia

(Foto: m. Mrika Sabedini)

Në mbledhjen e radhës me Këshilltarët e Misionit, pas fjalës përshëndetëse të misionarit tonë don Antonit dhe leximit të protokollit të mbledhjes së kaluar, si pikë e parë në këtë takim u bë prezantimi i anëtarëve të rinj të Këshillit, dhe përfaqësuesve të grupeve të cilët e bënë edhe prezantimin e aktiviteteve brenda grupit të tyre.

Vjollca Bisaku, përfaqësuese e Forumit të Grave, theksoi se përveç stafit të ngushtë, të përbërë nga 10 gra, Forumi numëron 60 gra aktive, ku falë angazhimit të tyre organizohen aktivitete të shumta edukative, shpirtërore, kulturore dhe bamirëse. Qëllimi është ta zgjerojmë edhe më shumë aktivitetin tonë, theksoi zonja Bisaku.

Valentina Prenrecaj, përfaqësuese e Korit të Misionit, bëri një paraqitje të grupit të anëtarëve

të korit, duke treguar se kemi afërsisht 40 anëtarë. Po ashtu ajo foli edhe për provat javore të tyre dhe për ardhjen e anëtarëve të rinj, duke cekur emrin e Emanuel Mates si profesionist i organos dhe muzikës në përgjithësi. Po ashtu Valentina tregoi edhe për klimën e mirë miqësore që ekziston brenda anëtarëve të korit, e cila reflektohet sidomos në ndejat tona të gëzueshme pas provave dhe në festa të ndryshme, theksoi ajo.

Ndërsa Gjens Frrokaj, në cilësinë e kryetarit të Ansambli Shqiponja, theksoi se grupi i përbërë nga 40 të rinj dhe të reja, përkundër sfidave dhe vështirësive të veta, funksionon mirë, provat mbahen çdo javë, si dhe deri tani kanë pasur disa paraqitje të suksesshme në disa festa dhe ngjarje kulturore. Ansambli tashmë ka një fond të vetin dhe sigurisht që ka nevojë për ndihmë dhe mbështetje, theksoi z. Frrokaj

Në këtë mbledhje u diskutua edhe për shumë aktivitete të tjera që ndërlihen me jetën e Misionit tonë, u bë paraqitja e agjendës për vitin baritor 2024 dhe në fund të mbledhjes u zgjodh si kryetar i Këshillit z. Nue Tuqi nga Willisau.

(Foto: m. Mrika Sabedini)

Shkruan: Aida Augustini, Ebikon

FESTA E FLAMURIT KOMBËTAR

(Foto: Nue Tuzi)

Më 26 nëntor në Misionin tonë në Luzern, festa e Krishtit mbret dhe ajo e Flamurit tonë kombëtar u kremtua me përshpirtëri dhe me solemnitet të madh.

Duke falënderuar fëmijët, të rinjtë dhe të rejtat e Ansambllit Shqiptarja, Korin e Misionit, këngëtarin Valon Islamaj dhe shumë persona të tjerë që ndihmuan në organizimin e kësaj feste, Mesha e shenjtë, e kremtuar në Emmenbrücke ju dhuroi të pranishmëve emocione gëzimi dhe

falënderimi për kulturën, fenë dhe traditën tonë të lashtë dymijëvjeçare.

Në predikimin e rastit, Don Antoni u ndal në pjesën e Ungjillit të festës së Krishtit Mbret, duke nënvizuar se dashuria për Zotin kalon përmes dashurisë për të tjerët, si dhe përmes dashurisë për historinë, kulturën, traditën, gjuhën dhe simbolet kombëtare, që të parët tanë ju qëndruan gjithmonë besnik, deri në vdekje, duke dëshmuar: “Rrnoftë Krishti Mbret, rrnoftë Shqipnia”. Don Antoni po ashtu theksoi se ekzistenca e Misionit Katolik Shqiptar në Luzern ka kuptim pikërisht për arsye të lutjes dhe të kryerjes së shërbesave fetare në gjuhën shqipe, dhe për ruajtjen dhe kultivimin e gjuhës dhe traditës tonë edhe këtu në Zvicër. Prandaj, don Antoni ftoi të pranishmit që bashkarisht të punojmë dhe të veprojmë në këtë drejtim.

Të pranishmit në Meshë, sidomos ata që ishin të angazhuar drejtpërdrejtë në këtë ngjarje, u ndanë shumë të kënaqur sepse u çmallën duke nderuar dhe respektuar Flamurin dhe Figurat tona kombëtare.

(Foto: Skender Hasani)

Shkruan: Redaksia

(Foto: m. Mrika Sabedini)

RIPËRTËRITJE SHPIRTËRORE PËR TË RRRITURIT

Me 1 dhjetor kishim ripërtërije shpirtërore dhe përgatitje për kohën e ardhjes dhe festën e Krishtlindjes. Ligjërues ishte don Anton Uka, misionari ynë. Tema: “Emocionet, shprehje e qenies sonë” (Psalmi 4; Lk 1, 26-38).

Ishte një befasi e këndshme dhe e rallë që

(Foto: m. Mrika Sabedini)

ligjërimit të jetë një gërshetim kaq i bukur i gjendjes emocionale dhe asaj shpirtërore të njeriut, pra një bashkë-dyzim i psikologjisë dhe përshtetërisë së njeriut.

Don Antoni, duke u mbështetur në Shkrimin shenjtë, sidomos në përvojën e psalmistit dhe atë të Marisë, solli informacione dhe modele të mjaftueshme për të parë se emocionet, pavarësisht prej tyre, qofshin ato të frikës, të ankthit, të boshllëkut apo të gëzimit, që të gjitha na ndihmojnë të kuptojmë gjendjen tonë reale, dhe me një pranim dhe menaxhim të mirë të tyre, mund të kontrollojmë dhe pse jo edhe të përmirësojmë reagimet dhe sjelljet tona.

Në fund të takimit, përmes pyetjeve dhe përgjigjeve, në një klimë miqësore patëm mundësi të bisedonim dhe të bashkëndanim përvojat tona. Kështu dolëm më të pasur dhe më të kënaqur nga kjo ripërtëritje shpirtërore.

Shkruan: Ardian Marku, Malters

TË BASHKUARA PËR BAMIRËSI

(Foto: Anonim)

Në ritmet e jetës së përditshme, shpesh kujtojmë se gëzimi i njeriut është takimi me njëri-tjetrin, me shoqërinë, me rrethin që na rrethon, por asnjëherë nuk harrojmë se gëzimi i vërtetë është ai kur bashkohemi dhe bëjmë diçka që shndërrohet në solidaritet.

Në kohën e Ardhjes dëshirojmë të jemi më të hapur me Zotin, më frytdhënës duke u munduar t'i bashkojmë lutjet, dëshirat dhe ambiciet tona duke ndihmuar ata që kanë nevojë për ndihmën tonë. Duke vepruar kështu krijojmë një atmosferë më të ngrohtë edhe për vete edhe për ata që kanë nevojë.

Më 4 dhjetor, në qendrën e Misionit tonë, së bashku me Motrat, një grup i Grave, ju bashkua iniciativës tashmë tradicionale për paketimin e Biskotave, të gatuar secila në mënyrën e vet më të mirë në shtëpitë e tyre. Pat edhe prej atyre grave që kanë sjellë Biskotat por për shkak të obligimeve nuk paten mundësi të ishin të pranishme në paketimin e tyre.

Ashtu si Biskotat që e kanë një shijë të veçantë dhe të ëmbël, e njëjtë ishte edhe atmosfera në qendrën tonë, së bashku me gratë ku

(Foto: Rafaela Malota)

gjatë gjithë paketimit dhe punës së përbashkët nuk munguan humori dhe batutat për asnjë Moment.

Faleminderit Zotit sepse gjithmonë ka bamirës që duan të ndihmojnë, secili në mënyrën e vet, pa e kursyer mundin dhe kohën. Kjo është një dëshmi e madhe se ne, edhe përkundër obligimeve të shumta familjare që kemi, nuk mendojmë dhe nuk jetojmë vetëm për vete.

Shkruan: Valentina Prenrecaj, Root

FESTA E ZOJËS SË PAPËRLYER DHE E SHËN NIKOLLËS NË MISIONIN TONË

(Foto: Don Anton Uka)

Festat e dhjetorit janë të veçanta për vetë faktin se kremtohen në sezonin më të bukur të vitit veçanërisht sepse kujtojmë dhe kremtojmë ngjarje vërtetë të bukura që kanë

lënë shenja të pashlyeshme në historinë e njerëzimit.

Në fillimin e kohës së Ardhjes, kalendari kishtar kremton festën e Shën Nikollës, një festë kjo shumë e dashur për fëmijët, e pranueshme edhe nga bota laike dhe nga ajo jo e krishterë. Menjëherë pas kalendari shënon festën e Zojës së Papërlyer, e njohur në popull si Motra e Shën Nikollës, pikërisht për arsye se bie afër festës së Shën Nikollës por edhe për faktin se ky shenjt mendohet të ketë pasur një nderim dhe dashuri të madhe për Zojën e Bekuar.

Edhe në Misionin tonë këto festa shënohen me aktivitete të ndryshme shpirtërore dhe kulturore. Më 8 dhjetor, në praninë e një numri jo të madh të fëmijëve dhe të prindërve të tyre, kremtuam Mes-hën shenjte dhe pas Meshe kishim edhe programin me ndarjen e dhuratave për fëmijët.

(Foto: Don Anton Uka)

Shkruan: Redaksia

Shën Nikolla – shenjt i dashur i popullit tonë

Shën Nikolla u lind në një kohë kur Kisha po persekutohej, u rrit dhe u edukua në nën qiellin politeist dhe u burrërua nën tranzicionin e pushtetit romak.

Shën Nikolla kishte një karakter të pathyes-hëm: ishte mësues i palodhur i doktrinës kishtarë; përfaqësues i pa kompromis i moralit të krishterë; udhërrëfyes i jashtëzakonshëm i vlerave morale; mbrojtës besnik i njerëzve në nevojë.

Në Koncilin e Parë të Kishës në Nike, në vitin 325, që në emër të Papës e thirri perandori ilito Shqiptar i Romës, Konstantini i Madh, i lindur në trojet arbërore, Shën Nikolla, ipeshkëv, mbrojti hyjninë e Jezu Krishtit nga prifti heretik Arie.

Shën Nikolla shquhej për mrekullitë e shumta: qetësoi stuhitë e detit; shpëtoi nderin e familjes; ngjalli të vdekurit; mbrojti vajzat e reja nga imoraliteti; ndihmoi nevojtarët...

Mrekullitë që Zoti i bën përmes Shën Nikollës nuk e kursejnë asnjërin prej nesh. Prandaj, pikërisht në këtë kohë të trazirave dhe turbullirave, të luftërave, padrejtësive, imoralitetit, korrupsionit, varësive të llojllojshme nga mëkati; në këtë kohë të luftës kundër Zotit, kundër ligjeve të natyrës, kundër parimeve dhe vlerave kombëtare, morale dhe njerëzore, në këtë kohë të deformimit të karakterit njerëzor, në këtë kohë të pushteti të errësirës, kur në „dyert e zemrave tona“ po troket Antikrishti, lus Zoti, që me ndërmjetësinë e Shën Nikollës:

- t'i bëjë të pathyeshëm të gjithë shërbëtorët e Ungjillit;
- t'i dhurojë forcë Kishës së Krishtit, që po lundron në detin e trazuar;
- t'i frymëzojë të rinjtë e të rejat në ruajtjen e vlerave morale;
- t'i ndihmojë ata që nuk kanë bukë, ujë e as strehë mbi krye;
- t'i ngushëllojë të gjitha familjet dhe personat që janë në pikëllim;

- t'i mbrojë të krishterët që po përndiqen për arsye të besimit të tyre;
- t'i forcojë të gjithë ata që janë në kërkim të Ungjillit;
- t'i lirojë të gjithë të burgosurit;
- t'i kthejë në liri të gjithë ata që për arsye luftime kanë braktisur vendlindjen;
- t'i nxisë njerëzit të jetojnë në paqe e dashuri;
- t'i japë fund padrejtësive në botë;
- t'i shndërrojë zemrat e njerëzve;
- t'i ndriçojë mendjet e atyre që jetojnë në errësirë;
- t'i shndrisë mendjet tona për ta njohur Krishtin si Zot e njeri;
- t'i nënshtrojë sundimit të tij të gjithë popujt e botës;
- t'i pushojë luftërat dhe ta shuajë urrejtjen;
- t'i mësojë me këshillat e veta të gjithë ata që merren me edukim;
- t'i udhëzojë të gjithë ata që janë në kërkim të Dritës;
- t'i drejtojë të gjitha mendjet dhe veprat tona;
- t'i pajtojë të gjitha familjet që janë në gjak;
- t'i mbajë nën mbrojtjen e vet të gjithë ata që i drejtohen për ndihmë;
- t'i pranojë lutjet e refugjatëve, të sëmurëve, të braktisurve, të burgosurve, të pikëlluarve!

Shkruan: Don Marjan Sh. Uka, Düsseldorf

(Foto: Gjonita Lleshdedaj)

POROSIA E MISIONARIT NË DARKËN E FALËNDERIMIT

(Foto: Nive Tuqaj)

Të dashur bashkëpunëtorë dhe bashkëpunëto-re, miq dhe dashamirë të Misionit tonë.

Kam nderin dhe kënaqësinë që edhe në emër të stafit tim të ngushtë t'ju them mirë se keni ardhur në Darkën e Falënderimit që Misioni ynë, në fund të vitit, e shtron për ju që me shumë zell dhe dashuri e jepni kontributin dhe ndihmën tuaj në organizimin dhe realizimin e aktiviteteve tona baritore dhe kulturore.

Përmes kësaj porosie dëshiroj të përçoj te ju mesazhin tim me urimin që festa e Krishtlindjes të jetë për të gjithë ne një rast i mirë për tu ripërtërirë në dashuri ndaj Zotit dhe ndaj njëri-tjetrit. Të ripërtërihesh shpirtërisht në personin e Foshnës hyjnore të Betlehemit domethënë t'i lejosh vetvetes të përvetësosh një stil jete i cili vazhdimisht të aftëson të vihesh në shërbim të së mirës, të rritjes, të formimit dhe të shenjtërimit të secilit njeri me të cilin jeton, apo që për arsye të ndryshme e takon në udhëtimin e jetës tënde. Kështu që ne, së bashku me ju, gjatë gjithë vitit mendojmë, lutemi, projektojmë, organizojmë, propozojmë dhe realizojmë gjëra të vogla, por që kanë rëndësi të madhe, sepse kështu mundohemi ta jetojmë fenë tonë dhe njëkohësisht ta dëshmojmë atë në kujdesin dhe dashurinë tonë për të gjithë, veçanërisht për ata që kanë më

shumë nevojë për ndihmën dhe përkrahjen tonë.

Ngjarja historike e lindjes së Jezusit, e ndodhur para dymijë viteve, është dëshmia më e madhe se Zoti nuk ka hequr dorë nga jeta e njeriu, prandaj ai na do pavarësisht gabimeve dhe mëkateve tona. Pikërisht për këtë arsye ndjenja që do të duhej të mbizotëronte më shumë në ne, gjatë gjithë këtyre ditëve të festave të dhjetorit, është pikërisht ndjenja e falënderimit.

Falënderimi, para se gjithash, i takon Hyjit që na ka krijuar në përngjasimin e Tij, dhe kështu na ka bërë të aftë të duam dhe ta jetojmë jetën në plotësi.

Jezusi duke ardhur në realitetin tonë të brishtë njerëzor na ka shëruar nga mëkati, pra na ka pajtuar me Atin dhe na ka aftësuar të jetojmë si vëllezër dhe motra me njëri-tjetrin, dhe kështu na fton, që tani, të bëhemi pjesëtarë të Mbretërisë së dashurisë së Tij.

Në këtë Darkë Falënderimi dëshiroj të falënderoj këshilltarët e Misionit tonë, të cilët me zell dhe përkushtim janë gjithmonë të gatshëm të këshillojnë dhe të ndihmojnë meshtarin në punën dhe misionin e tij në shërbim të popullit.

Falënderimet anëtarëve të korit për këndimin e bukur dhe shumë domethënëse, falë angazhimit dhe kontributit tuaj krentrimet dhe festat tona kanë bukuri dhe solemnitete më të madh.

Ju ndarësve apo ministrave të jashtëzakonshëm të Kungimit, ndërsa ju falënderoj për ndihmë tuaj të çmueshme, ju ftoj të mos harroni asnjëherë se Kisha ju ka besuar një detyrë të madhe dhe jeni vërtetë të privilegjuar që përmes duarve tuaja besimtarët mund të ushqehen me Bukën e gjallë të jetës.

Faleminderit lexuesve të të gjitha kishave ku ne kremtojmë Meshën shenjte. Ju ja shpallni të tjerëve Fjalën e Hyjit, prandaj ju ftoj që të mundoheni gjithmonë që para se Fjala e Zotit të ketë kaluar nëpër buzët tuaja, ajo të ketë gjetur vend në mendjen dhe zemrën tuaj, kështu ajo do t'ju mbush me gëzim që në këtë mënyrë të mund të bëheni shpallës dhe dëshmitarë të vërtetë të saj.

Faleminderit Forumit të Grave për ndihmën tuaj të pazëvendësueshme që ja bëni Misionit tonë. Prania, ndihma dhe dëshmia juaj mbërrin te shumë njerëz dhe në shumë familje, sepse ju me organizimet e tuaja, nuk mendoni vetëm për vete, por keni gjithmonë zemër për të varfërit që trokasin në dyert e Misionit tonë. Lutja dhe falënderimi i tyre për ju dhe për bamirësit, qoftë bekim dhe gëzim për ju dhe familjet tuaja.

Faleminderit ju Përcjellësve të bekimit të shtëpive që me shumë durim gjeni kohë për të organizuar dhe për të përcjellë meshtarit nëpër familje të shumta.

Faleminderit Ansamblit Shqiponja, pra të rinjve dhe të rejave tona që kanë marrë iniciativën të ruajnë dhe të promovojnë, përmes valles dhe këngës, kulturën dhe traditën tonë të lashtë shqiptare. Uroj që takimi i tyre i përjavshëm në Mision të shërbejë edhe për formimin dhe rritjen e miqësisë suaj.

Faleminderit personave që na ndihmojnë në organizimin e aktiviteteve tona sportive, falë ideve dhe ndihmës tuaj ne po organizojmë turnirë të nivelit të lartë sportiv, dhe po bashkojmë shumë njerëz, pa marr parasysh përkatësinë e tyre religjioze.

Faleminderit anëtarëve të redaksisë së revistës Misioni ynë dhe bashkëpunëtorëve të saj që jepni kontributin tuaj në mënyrë që zëri informativ

dhe edukues i Misionit tonë të mbërrijë në të gjitha familjet që e përbëjnë bashkësinë tonë misionare.

Dhe në fund dëshiroj të falënderoj kryetarin e Shoqatës Humanitare Nënë Tereza, z. Nue Zallin për bashkëpunimin e mirë që kemi. Uroj që shembulli dhe ndërmjetësia e Nënë Terezës të jetë për ne nxitje dhe frymëzim për tu takuar dhe për të vepruar edhe më shumë për të mirën e popullit tonë.

Tani dëshiroj të falënderoj edhe stafin e kuzhinës, Mikel Perkolaj, Simonin, Antonin, Migjeni të cilët e kanë përgatitur ushqimin dhe do të shërbejnë për ne në mënyrë që të kalojmë sa më mirë në këtë mbrëmje vëllazërore. Faleminderit grupit muzikor, Vëllezërit Ukaj, që në krye me Nrecën, kanë pranuar me shumë mirësi dhe bujari të jenë këtu për disponimin tonë. Faleminderit Kastriot Domgjonit për teknikën e zërimit që vazhdimisht e ofron falas për Misionin tonë.

Të dashur të pranishëm, e gjithë puna dhe aktiviteti ynë më bënë të besoj gjithnjë e më shumë se pasuria e një personi nuk qëndron në gjepat apo në kartat bankare të tijat, por në zemrën e tij. Kjo pasuri e zemrës pastaj, natyrshëm, manifestohet dhe dëshmohet përmes gjesteve dhe punës vullnetare për të mirën e Misionit tonë. Kështu që nga zemra ju them të gjithëve: Faleminderit!

Zoti ju bekoftë ju dhe familjet tuaja! Pasi që jemi në prag të festave, ju uroj festën e Krishtlindjes me urimin që shëndeti, paqja, mirësia dhe dashuri të ju përcjell në Vitin e Ri 2024!

Shkruan: Don Anton Uka, Luzern

(Foto: Nue Tuqi)

INTERVISTË ME Z. NUE TUQI

KRYETAR I KËSHILLIT TË MISIONIT KATOLIK SHQIPTAR NË LUZERN

Zotëri Nue Tuqi ju falënderoj nga zemra që pranuat të jepni këtë intervistë për revistën "Misioni ynë".

Faleminderit edhe ju që më keni përzgjedhur mua për këtë intervistë. Ndjem vërtetë i lumtur të bashkëndaj me lexuesit përvojën time të një familjari dhe besimtari të thjeshtë.

Kush është dhe nga vjen Nue Tuqi?

Realisht unë quhem Nue Toni Tuqi, jam i lindur më 12.06.1966 në qytetin e bukur të Prizrenit. Vija nga një familje e madhe dhe shumë e qytetëruar, jam fëmija më i madh i familjes, vëllai i 6-të motrave (njëra nga to është motër nderi dhe shërben në Itali) dhe i një vëllai tjetër që është më i vogli i familjes sonë.

Unë e kam përfunduar maturën në Prizren dhe jam diplomuar në drejtimin e Grafikes. Si shumë familje të tjera katolike në Prizren, edhe ne jemi marrë me përpunimin e argjendit, kështu që prej fëmijërie kam qenë krah i babit tim.

Si fëmija i madh i familjes, sa ka qenë e vështirë për ju dhe prindërit tuaj të lini shtëpinë dhe të emigroni në Zvicër?

Vendimi për emigrimin tim në Zvicër nuk ka qenë shumë i lehtë. Pas përfundimit të maturës unë isha punësuar në fabrikën për përpunimin e Arit dhe Argjendit Filigran në Prizren për 5 vite. Por nga trazirat e asaj kohe dhe gjendja

ekonomike në familje jam detyruar që në moshën 23 vjeçare ta lë punën dhe të ndahem nga familja për një jetë më të mirë, për mua dhe familjen time. Por, duhet theksuar se lidhja ime me vendlindjen është shumë e fortë, pasi që atje jam rritur dhe atje kemi edhe shumë familjarë tjerë. Me shumë dëshirë gjej kohë për të vizituar Kosovën disa herë në vit, po ashtu edhe fëmijët dhe nipërit tanë kanë një lidhje të fortë me vendin atje dhe mezi presin që pushimit t'i kalojnë në Kosovë. Pikërisht për këtë arsye edhe kemi investuar atje, me qëllim që fëmijët tanë të kenë një shtëpi edhe në Kosovë, sepse kështu besojmë që lidhja e tyre me vendin e origjinës do të jetë edhe më e fortë. Të parëve tanë, vendit dhe kishës tonë atje i kemi borxh dashurinë, ndihmën dhe respektin.

Si ka filluar bashkëpunimi me Misionin Katolik Shqiptar në Luzern?

Shumë kohë para se të themelohej Misioni Katolik Shqiptar, ka pasur misionar, pra meshtarë, që dondjëherë vinin dhe kremtonin Meshën e shenjtë për ne që jetonim dhe punonim në vende të ndryshme të Zvicrës. Por me formimin apo themelimin e Misionit Katolik në Luzern ka qenë një gëzim i madh dhe menjëherë jemi kyçur, gjithë familja së bashku. Angazhimi im më i madh ka filluar me ardhjen e misionarit don Marjan Demaj ku edhe u zgjodha si këshilltar pranë Misionit. Pastaj edhe ardhja e bashkësisë së Motrave në Mision e ka pas efektin e vet pozitiv, kështu ka filluar angazhimi ynë në aktivitete të ndryshme, si për shembull në kor, në lexim dhe në përgatitje të festave të Krishtlindjes dhe të Pashkëve.

Një aspekt tjetër, po ashtu i rëndësishëm, në bashkëpunimin tim me Misionin, është be-

kimi i shtëpive që për çdo vit organizojmë dhe së bashku me meshtarin kalojmë në çdo familje për ta vizituar dhe bekuar atë. Kjo përvojë e ka shtuar njohjen dhe bashkëpunimin tim me shumë meshtar që vinin dhe vazhdojnë të vijnë nga Kosova dhe nga Shqipëria, po ashtu përmes kësaj përvoje kam arritur të njoh shumë njerëz, sidomos në zonën e Willisaut, për të cilët kam një respekt të veçantë. Si besimtar dhe anëtar i këshillit të Misionit gjithnjë jam munduar që të jem në mesin e popullit edhe zëri i meshtarit dhe i Kishës, duke i ftuar njerëzit që të marrin pjesë në Meshën e shenjtë, në aktivitete të ndryshme dhe duke i nxitur që të ndihmojnë Misionin. Bashkëpunimi me Misionin për mua mbetet një përvojë shumë e bukur dhe një bekim i veçantë për të cilin e falënderoj Zotin dhe të gjithë meshtarët.

Sa i vështirë është koordinimi i kohës mes detyrimeve familjare, punës dhe angazhimit tuaj në Mision?

Për mua personalisht të tria këto realitete, pra familja, puna dhe Kisha janë të shenjta dhe shumë të çmueshme, prandaj edhe arrij të gjej kohën dhe i kushtohem shërbimit më gjithë zemër. Përpos detyrimeve familjare dhe ato të punës së përditshme, nga dashuria e madhe që kam për Kishën, kam gjetur kohën dhe mundësinë që të angazhohem në Mision, që të jem i pranishëm dhe të ndihmoj në çdo aktivitet që organizohet, si të atyre kombëtar po ashtu edhe atyre fetare. Kur brenda nesh është e pranishme dashuria dhe vullneti për të bërë mirë duke shërbyer, e shoh se është e mundshme të gjendet koha dhe të koordinohen obligimet dhe detyrat e shumta.

Si kryetar i këshillit të Misionit, si e vlerësoni punën dhe aktivitetin e Misionit?

Si kryetarë i këshillit të Misionit në Luzern, e vlerësoj punën e të gjithë misionarëve që

kanë shërbyer këtu. Ndërsa tani e vlerësoj shumë punën e misionarit të tanishëm Don Antonit dhe Motrave të nderit, për angazhimin e madh të tyre, jo vetëm në kremtimin e Meshëve të shenjta, por edhe për aktivitetet tjera të shumta kulturore, kombëtare dhe sportive që vazhdimisht po bëhen në Mision. E vlerësoj angazhimin dhe punën e bashkëpunëtorëve të shumtë të Misionit, të cilët angazhohen në aspekte të ndryshme. Puna dhe aktiviteti i Misionit, për mendimin tim, ka një rëndësi të madhe për vetë faktin e mbajtjes gjallë, pra edhe larg vendlindjes, kulturën, traditën, gjuhën dhe të gjitha ato vlera shpirtërore dhe kombëtare të cilat e përbëjnë identitetin tonë. Kështu që të gjithë personat i falënderoj nga zemra për punën që bëjnë dhe njëkohësisht i ftoj që asnjëherë të mos lodhen e të mos dorëzohen duke e dashur dhe shërbyer Kishën. Vetëm në këtë mënyrë mund të tregojmë dhe të dëshmojmë se jemi një bashkësi e gjallë dhe e motivuar.

Cili është mesazhi Juaj për lexuesit e revistës sonë?

Mesazhi im për lexuesit e revistës është që ta lexojnë sa më shumë këtë revistë që mbërrin në të gjitha familjet tona dhe të informohen për ngjarjet dhe organizimet që bëhen në Mision. Uroj që Misioni të ketë mbështetje nga njerëz që kanë ide të reja dhe interesante, sidomos uroj që të rinjtë dhe të rejtat të angazhohen edhe më shumë në këtë drejtim.

Duke ju uruar festën e Krishtlindjes dhe të Vitit të Ri, ju falënderoj për kohën që ndatë për ne.

Faleminderit juve Mirlinda për kontributin tuaj dhe gjithashtu urime festat e fundvitit ty dhe gjithë lexuesve të revistës tonë.

*Intervistoi: Mirlinda Dushi Berisha
Langnau b. Reiden*

KRISHTLINDJA NUK ËSHTË PËRRALLË

Tekstet dhe historitë e Kërshëndellave, zgjedhur nga kryevepra të letërsisë shqipe e botërore, shpesh kanë ngjirime legjendare. E quajtëm, prandaj, të domosdoshëm këtë reflektim. Që Krishtlindja të mos kthehet për asnjë njeri në përrallë, në mall për kohët e shkuara, a në shkëputje nga realiteti. Madje, për ndokënd, edhe në mashtrim të panevojshëm e të dëmshëm. Në këto raste, do të ishte më mirë të zhdukej nga kujtesa, për të mos rënë përsëri në kurthin e ëndrrës e të iluzionit.

Krishtlindja është mister, e misterit është shenjë e Hyjit, është frymëmarrje e amshimit, është rrahje e damarëve të jetës, që s'ka të sosur. Misteri kërkon që njeriu të jetë aq i për-
vuajtur, sa t'i njohë kufizimet dhe paaftësinë e vet, për të marrë, si shkëmbim, një natyrë të re, atë të birit të Zotit.

E as koha jonë, që duket kaq shkencore, kaq racionale, kaq e rreptë në përkufizimet e veta, nuk është kohë për të rrëfyer përralla. Do të thonim se jetojmë në kohën e pohimeve të ftohta, të kalibruara, teorike, të ligjeve fi-

zike e kimike të pashmangshme, të shprehjeve dhe eksperimenteve të përpikta.

Nuk është kohë legjendash, koha jonë, në të cilën fiton shpesh e keqja mbi të mirën e nuk kthen gjithnjë gëzimin në zemrën e njerëzve, që kanë vuajtur. Koha jonë është kohë e ekonomisë që vret, na kujton Papa Françesku, në Këshillimin Apostolik "Evangelii Gaudium". Kohë e shpartallimit më të hidhur të drejtësisë, të dashurisë, të vërtetësisë.

Nuk duket, prandaj, kohë rrëfenjash, kjo kohë, ditët, muajt, vitet e së cilës janë përplot me vdekje, dhunë, mizori të papërshkrueshme, sisteme të rafinuara torturash, rrëmbime, provokime të pafytyra, shpesh edhe trashanike, që i poshtërojnë e i mashtrojnë ndjenjat e çdo njeriu.

E megjithatë shpirti ynë, kaq i vetmuar e kaq kontradiktor, rikthehet shpesh tek përrallat e legjendat.

Lind miti i progresit, i vëllazërimit universal, i pushtetit të shkencës e teknikës, së cilës nuk i shpëton asgjë, askush: njeriu shikon ëndrra me sy hapur, pa pyetur fare sa

i kushtojnë, sa e largojnë nga e nesërmja e premtuar, që do të dëshironte ta jetonte. Lind miti i rinisë së përjetshme, përralla e kënaqësive pa cak, legjenda e shfrytëzimit me fund të jetës, që s'njeh kurrfarë kufiri, s'ka kurrfarë respekti për vlerat e për dinjitetin njerëzor. Duke ecur në udhët e këtij miti, njeriu shkel, shtyp, shkatërron gjithçka, që e pengon të realizojë dëshirat e tij të shfrenuara. Është miti i Moloch-ut, i cili i përpin të gjithë ata, që e adhurojnë.

E sotmja përpiqet ta rrëfejë si përrallë edhe ngjarjen e mirëpërcaktuar historikisht të Lindjes së Krishtit, Zot e njeri, të predikimit, mundimeve e ngjalljes së Tij. Përpiqet ta interpretojë sipas dëshirës, të zbutë ca shprehje, të harrojë ca të tjera, të nënvizojë ato, që i pëlqejnë. Kështu shoqëria e sotme përpiqet ta tregojë fenë e krishterë si një përrallë, herë të këndshme e herë tragjike. Që nis me një Krisht Fëmijë, buzagaz në djepin e tij përplot me

dritë; ose me një Krisht të kryqëzuar, që përdoret thjesht për t'u varur në mur, a në qafë.

Kështu Krishtlindja rrezikon të kthehet në përrallë e të kalojë pa lënë gjurmë, madje rrezikon ta thellojë më tej hendekun, që e ndan njeriun nga njeriu, sepse e ndan nga Zoti.

Po Krishtlindja nuk është përrallë. Shpresojmë ta ndjeni fort edhe përmes këtyre tregimeve, që ndokujt mund t'i tingëllojnë si përralla. Janë simbolike. E përmes simbolit të tyre kuptohet menjëherë se "Krishtlindja nuk është përrallë!". Është historia e Hyjit, Birit të Atit të amshuar që, duke dashur ta shenjtëronte botën me ardhjen e Tij, si u zu për virtyt të Shpirtit Shenjt e si kaluan nëntë muaj, lindi në Betlehem të Judës nga Virgjëra Mari, e u bë njeri.

Është historia e lindjes së Zotit tonë, Jezu Krishtit, sipas natyrës njerëzore.

(Marrë nga Radio Vatikani)

(Foto: Nue Tuqi)

CHRISTLICHE WEIHNACHTSYMBOLE UND IHRE BEDEUTUNG

Weihnachten und Ostern sind die wichtigsten Feiertage des christlichen Glaubens. Im Mittelpunkt beider steht Jesus Christus und seine Botschaft an die gesamte Menschheit.

Jedes Volk der christlichen Kultur, hat seine eigenen Traditionen und Symbole, mit denen sie die Geburt oder den Geburtstag Jesu feiert. Deshalb wird das Weihnachtsfest überall gefeiert, auch bei unserem albanischen Volk, das zu den ältesten Völkern von Europa gehört und von den Illyrern abstammt. Als eines der ersten Völker, welches das Christentum von den Jüngern Christi angenommen hat, feiert und erlebt es die Geburt Christi mit den weihnachtlichen Symbolen. Das illyrische Volk wird in der Bibel erwähnt, und zwar im Buch Römer im Kapitel 15 Vers 19. Dort berichtet Paulus, dass seine Missionstätigkeit bis nach Illyrien reichte.

Vor Weihnachten, vor allem im Monat Dezember wird bei vielen Familien das eigene Zuhause mit weihnachtlichen Symbolen dekoriert, um die Vorfreude auf Weihnachten zu zeigen. Vielleicht passiert das Dekorieren eher automatisch und mehr aus der Tradition heraus, als dass vielen die Bedeutungen der Symbole bekannt sind. Aus diesem Grund möchte ich kurz die Bedeutung der wichtigsten Symbole der Weihnachtsfeiertage erläutern.

Hauptsächlich geht es mir darum einige Symbole in der albanischen Tradition zu erklären:

Der Stern von Bethlehem

Der Weihnachtsstern symbolisiert den Stern von Bethlehem, der die Heiligen Drei Könige Caspar, Melchior und Balthasar nach Bethlehem zu Jesus geführt hat. Sie brachten dem Jesuskind Weihrauch, Myrrhe und Gold. In diesem Sinne symbolisiert der Stern Jesus Christus selbst, der das Licht der Welt ist und der alle Menschen erleuchten und zur Erkenntnis und Annahme Gottes führen möchte.

Die Glocken

Die Glocken, die wir normalerweise am Weihnachtsbaum oder an anderen Orten anbringen, symbolisieren die freudige Nachricht, dass Christus, der König in Betlehem geboren wurde. Die Glocken machen die Menschen auf ein Ereignis aufmerksam und laden gleichzeitig zum Zusammenkommen und Feiern ein. Sie symbolisieren die gute Nachricht, die das Herz und den Verstand jedes Menschen erreichen möchten.

Weihnachtsbaumkugeln

Die verschiedenen Dekorationskugeln, die am Weihnachtsbaum oder an anderen Orten platziert

werden, sind ein Symbol für die vielen Früchte, welche die Geburt Christi bringt. Indem wir unseren Weihnachtsbaum mit den verschiedenfarbigen Kugeln schmücken, symbolisieren wir damit, dass unser Leben und unsere Familien mit spirituellen und materiellen Gütern gesegnet sind. Auch die Farben, mit denen der Weihnachtsbaum geschmückt wird, sind wichtig. Goldene Kugeln sind ein Symbol für Klarheit und den Sieg des Guten über das Böse. Rot symbolisiert Liebe und Würde, Silber – Winter, aber auch Unschuld.

Weihnachtsbaumbeleuchtung

Die Beleuchtung, die wir am Weihnachtsbaum, in der Krippe, im Haus, auf der Strasse oder auch an anderen Orten und in anderen Umgebungen aufstellen, symbolisiert das Licht Christi, welches mit seiner Geburt zur Welt kam. Dieses Licht soll unsere Herzen und unser Zuhause erleuchten und uns stets begleiten. Vor allem an dunklen Tagen benötigen wir das Licht Christi – das Licht der Welt.

Der Weihnachtsbaum

Der Weihnachtsbaum ist in erster Linie ein Symbol für das Leben und die Hoffnung. Die Tanne ist einer der wenigen Bäume, welcher auch im Winter seine grüne Farbe behält. Mit dem Weihnachtsbaum vereint sich der uralte Menschenglaube an Unsterblichkeit. Es symbolisiert zudem, dass wir durch Jesus Christus an unserer Seite ein gutes, gerechtes und heiliges Leben führen; das Leben in Christus ist unsterblich.

Die Engel

Ein Engel verkündet die Geburt des Jesus Christus. Ab dem Moment der Ankündigung, als Engel Gabriel Maria erscheint und ihr sagt, dass sie Gottes Sohn zur Welt bringen wird, nehmen Engel an Weihnachten einen besonderen Platz ein. Weihnachten ist in erster Linie den drei Zielen gewidmet, die frohe Botschaft zu vermitteln, Freude in das menschliche Leben zu bringen, aber auch zu zeigen, dass sie unsere Häuser und ihre Bewohner beschützen wollen.

Die Weihnachtskrippe

Als Erfinder der Weihnachtskrippe wird oft der Heilige Franz von Assisi bezeichnet. Genau genommen gründete er allerdings vor allem das Krippenspiel. Das ist eine Miniaturdarstellung des Ortes, an dem Jesus geboren wurde. Das Weihnachtsgeschehen wird mit Maria, Jozef und das kleine Jesuskind nachgestellt und natürlich den Tieren, die Hirten, die Könige und der leuchtende Bethlehem Stern.

Das Aufstellen der Krippe wird nicht nur als Nachstellung der Geschichte von Jesu Geburt gemacht, sondern soll auch als ein Aufruf dienen unsere Häuser in eine Umgebung zu verwandeln, in der Jesus geboren werden möchte.

Shkruan: Bergita Krasniqi, Luzern

(Foto: Pixabay)

(Foto: Pixabay)

(Foto: Pixabay)

“ZOTI ËSHTË GJITHNJË I RI”

Vlera e vërtetë e jetës njerëzore nuk matet vetëm me pasuritë tokësore dhe me interesat kalimtare, sepse nuk janë realitetet materiale, që na shuajnë etjen e madhe për kuptim e lumturi në zemrën e çdo njeriu, thoshte Benedikti XVI-të. Prandaj, Jezu Krishti nuk heziton t’u propozojë dishepujve rrugën “e ngushtë” drejt shenjtërisë: “Kush do ta humbasë jetën e vet për shkakun tim, do ta fitojë”. E, me vendosmëri përsërit: “Nëse ndokush dëshiron të vijë pas meje, ta mohojë vetveten, të marrë kryqin e vet e të më ndjekë”.

Sigurisht, është gjuhë e ashpër, e vështirë për t’u pranuar e për t’u zbatuar, por dëshmia e sa e sa shenjtërve, burra e gra, na siguron se kjo është e mundur për të gjithë, nëse i besojmë dhe ia besojmë vetveten Krishtit. Shembulli i tyre i inkurajon të gjithë ata, që e quajnë veten të krishterë, të jenë të besueshëm, pra, koherentë me parimet dhe me fenë, që ndjekin. Vërtet, nuk mjafton të dukemi të mirë dhe të ndershëm; duhet të jemi me të vërtetë. I mirë dhe i ndershëm është ai, që nuk e mbulon dritën e Zotit me të vetën, nuk del vetë përpara, por, përmes tij, lë të duket Zoti.

Gjithçka thelbësore në jetën tonë na është dhuruar pa asnjë përpjekje nga ana jonë, vijon reflektimin Joseph Ratzinger në Sulmonë. Fakti, që jetojmë, nuk varet prej nesh; fakti që ka njerëz, të cilët na kanë bërë të hyjmë në jetë, na kanë mësuar ç’do të thotë të duash e të duhesh, që na kanë transmetuar fenë e na kanë hapur mendjen për Hyjin: e gjithë kjo është hir e “nuk e kemi realizuar ne”.

Nga vetvetja nuk do të mund të bënim asgjë, nëse nuk do të na dhurohej: Zoti na paraprin gjithmonë dhe në jetën e secilit ka gjëra të bukura e të mira, të cilat mund t’i kuptojmë lehtë si hir nga ana e Tij, si rreze drite e mirësisë së Tij. Prandaj, pikërisht për këtë arsye duhet të kemi kujdes, t’i mbajmë gjithnjë të hapur “sytë e brendshëm”, ata të zemrës. E, nëse mësojmë si ta njohim Zotin në mirësinë e tij të pafundme, atëherë do të jemi në gjendje edhe të shohim në jetën tonë, me mahnitje – ashtu si shenjtoret – shenjat e atij Zoti, që na qëndron gjithnjë afër, është gjithnjë i mirë me ne e na thotë: “Ki besim tek unë!”.

(Meditim i Papës së ndjerë Benedikti XVI, nga libri “Zoti është gjithnjë i ri”, marrë nga Radio Vatikani)

(Foto: m. Mrika Sabedini)

RIPËRTËRITJE SHPIRTËRORE

Më 11 dhjetor, me ftesë të Misionit tonë në Luzern, jemi bashkuar meshtarë e motra, që shërbejmë në Misionet tona në Zvicër, për një ripërtëritje shpirtërore në përgatitje të festës së Krishtlindjes.

Tema e meditimimit ishte Lajmërimi i lindjes së Jezusit (Lk 1, 26-38), të cilën don Antoni gjerësisht e shpjegojë dhe interpretojë këtë ngjarje duke e lidhur me jetën tonë të kushtuar Zotit dhe popullit. Don Antoni mes tjerash, theksojë: “Shprehja e Marisë: “Unë jam shërbëtorja e Zotit, më ndodhte siç the ti”, nuk shpreh dorëzimin e obligueshëm të Marisë përballë Hyjit dhe zgjedhjes (thirrjes) së Tij; nuk lind nga kushtëzimi apo frika e pasojave që mund të kishte për arsye të një refuzimi të mundshëm; nuk lind nga servilizmi e aq më pak ndërlidhet me dëshirat për të qenë protagoniste njerëzore e një projekti kaq të madh hyjnor, përkundrazi, Ajo përvujtërohet, e konsideron shërbëtoreshë (misionare), që d.m.th. gjithmonë të gatshme për Hyjin. Ajo përdori arsyen dhe fenë dhe para se t’i kushtohej plotësisht vullnesës së Hyjit mendon, reflekton,

lutët, kërkon shpjegime, dhe, mbi të gjitha beson. Përmes këtij udhëtimi (përvoje) feje, Maria arrinë në pikën më të lartë të pjekurisë shpirtërore: lë ëndrrat (dëshirat) e veta, për t’i realizuar ato të Hyjit. Sipas mendimit tim, kjo është njëra ndër sfidat më të mëdha për të gjithë të krishterët, sidomos për ne që kemi pranuar lirishtëm dhe publikisht, kemi deklaruar se dëshirojmë t’i kushtohemi Hyjit, duke i shërbyer Kishës në dëgjesë, varfëri dhe pastërti ungjillore. Përmes shembullit dhe stilit të Marisë edhe ne jemi të thirrur (zgjedhur) nga Hyji shpirtërisht ta ngjizim dhe ta lindim Jezusin në jetën e botës dhe në zemrat e të gjithë atyre njerëzve që i shërbejmë dhe me të cilët jetojmë dhe bashkëpunojmë”.

Pas meditimimit ishte mundësia e bashkëndarjes së përvojës tonë shpirtërore në lidhje me atë që dëgjuam në meditim. Pastaj kishim Meshën e shenjtë dhe drekën e përbashkët.

Ishte vërtetë një përvojë e bukur shpirtërore dhe miqësore për të cilën e falënderojmë Zotin.

(Shkruan: Redaksia)

DHURATA E JETËS

Jeta është dhurata e parë që na është dhuruar, por me sa duket njeriu nuk po e vlerëson dhe nuk po e çmon si të tillë. Nisur kështu edhe nga ajo çfarë po ndodh kohët e fundit, ku dëgjoher më shumë se asnjëherë për vrasje të ndryshme, si p.sh.: vetëvrasje, vëllavrasje, aborte, eutanazi, përdorim i substancave të ndryshme shkatërruese dhe vdekjeprurëse, etj. Pra, thënë me një fjalë, të gjitha këto janë vrasje, madje vrasje të qëllimshme, edhe pse nuk perceptohen si të tilla as në momentin kur kryhen dhe as pas aktit fatal. Kështu, çdo ditë njeriu rrezikon duke mos e vlerësuar dhe duke mos ditur t'i japë një vlerë jetës së tij dhe jetës së tjetrit. Mirëpo, arsyeja që një gjë e tillë ndodh tashmë rëndomë e ka zbehur percetimin e drejtë të jetës dhe në mënyrë progresive nënvlerësohet të konsideruarit dhe të vlerësuarit e jetës si dhuratë, si mundësi e çmuar dhe e shenjtë.

Në fakt, po nënvlerësohet dhe po harrohet se si në aspektin moral, etik e fetar secili

prej nesh është përgjegjës për jetën e vet, e po ashtu dhe për jetën e tjetrit, që në ngjizje. Mjerisht njeriu po shkon në të kundërtën e saj, duke ia marrë jetën vetes dhe tjetrit. Lind pyetja: “Kush jam unë që t’ia marr jetën vetes dhe tjetrit? Kush më ka dhënë këtë të drejtë? A jam unë dhuruesi i jetës?”. Nëse njeriu do të ndalej e të reflektonte sado pak rreth këtyre tre pyetjeve, me siguri do të mendonte dhe do të vepronte ndryshe. Po ashtu, do të fillonte dhe ta vlerësonte jetën më shumë, do të kuptonte se ai nuk është pronari i saj dhe nuk ka të drejtë të bëjë asgjë kundër saj, përveçse ta jetojë, ta shijojë, dhe ta zbukurojë atë.

François Voltaire thoshte: “Zoti na e ka dhënë jetën e ne duhet ta zbukurojmë atë”. Pra, ne kemi si detyrë që ta jetojmë jetën dhe ta bëjmë sa më të bukur atë, për veten tonë dhe për tjetrin, pavarësisht vështirësive. Një gjë e tillë realizohet vetëm kur individi bëhet i vetë-

dijshtëm dhe e kupton rëndësinë dhe vlerën që ajo ka, si edhe e pranon atë si mundësi dhe si një dhuratë të çmuar. Kështu, ajo do të shihet si një gjë e mirë, e bukur dhe e shenjtë, duke lënë jashtë saj çdo gjë që e prish, duke mos lënë vend për mendime e veprime që çojnë në vetëvrasje, vëllavrasje, abort, etj.

Mary Jane West thotë: “Jetohet vetëm një herë, por nëse jetohet mirë një herë mjafton”. Po, çfarë do të thotë të jetosh një jetë të mirë? Ndoshta, një jetë pa probleme e vështirësi, një jetë pa sfida, një jetë ku nuk mungon asgjë nga ana ekonomike, materiale, një jetë luksi, etj. Por, a është kjo një jetë e jetuar mirë? Me siguri, që kjo nuk është një jetë e jetuar mirë, sepse njeriu mund t’i ketë të gjitha, por nuk ndjenë asnjë lloj kënaqësie, gëzimi, hareje, qetësie, paqeje, përkundraz, mund të ndodhë që më shumë të ndiejë një boshllëk brenda vetes. Gjithashtu, nuk është një jetë e jetuar mirë ajo jetë që nuk ka probleme e vështirësi, pasi problemet, vështirësitë dhe sfidat, janë pjesë e jetës dhe njeriu është i thirrur që, duke vënë në shërbim të gjitha aftësitë që Zoti i ka dhënë, t’i zgjidhë problemet dhe t’u bëjë ballë vështirësive.

Një jetë e jetuar mirë është ajo jetë në të cilën jeta vlerësohet dhe respektohet si dhuratë, kur vendosen qëllime të larta, kur vlerësohet çdo moment i këndshëm apo i pakëndshëm i saj, kur i gëzohesh asaj, kur mendon se çdo problem ka zgjidhje, kur nuk shihet vetëvrasja, vëllavrasja, aborti... si zgjidhje e problemit. Kur çdo gjë shihet si një mundësi, si diçka me vlerë, kur gjendet kohë për të reflektuar, për të soditur dhe për të falënderuar rreth mrekullisë së jetës, kur personi është mirënjohës për gjithçka që i ofron jeta dhe kur gjithçkaje arrin t’i japë kuptim.

Njerëzit mund të mendojnë se jeta ju ofron më shumë vuajtje, trishtim, dhimbje, padrejtësi, etj. dhe më pak gëzime, shpresë, dashuri, dashamirësi, mirësi, etj. Në fakt, jeta ofron raste të cilat varen prej nesh se si jetohen, si pen-

gesa apo si mundësi rritjeje e zhvillimi, siç e shpreh shumë bukur ky tregim: “Një violinisti, ndërsa po luante në një koncert, iu këput papritmas një tel i violinës. Ai nuk u hutua, por vazhdoi t’i binte violinës me telat që i kishin mbetur” (Harry Fostick). Edhe ne mund të bëjmë kështu: të vazhdojmë të jetojmë, edhe pse jeta nuk na jep atë që i kërkojmë apo na merr atë që na ka dhënë, duke mos i ndalur meloditë e jetës, por duke krijuar me to një simfoni.

Jeta është e shenjtë, duke e jetuar atë ne mësojmë të besojmë, të duam, të jemi miqësorë, të jemi të mirë, të butë, të thjeshtë, të kemi guxim, të jemi mirënjohës ndaj Zotit dhe ndaj prindërve, të cilët kanë bashkëpunuar me Zotin, për lindjen tonë; mësojmë se si të përballemi me dhimbjen e të mos dorëzohemi, se si të pranojmë çdo gjë që ajo na ofron dhe të vazhdojmë të ecim përpara. Në fund, jeta është një përvojë e papërsëritshme për secilin prej nesh, një mrekulli më vete.

Papa Gjon Pali II thoshte: “Merreni jetën tuaj në duar dhe bëjeni një kryevepër”. Pra, nga njeriu kërkohet që të bashkëpunojë me Zotin për ta bërë jetën e vet më të bukur, për ta bërë atë një kryevepër.

m. Franciska (Suzana) Lekaj

(Foto: Pixabay)

(Foto: Pixabay)

URREJTJA FEMËR – MASHKULL

Urrejtja femër – mashkull i ka rrënjët thellë në fëmijëri të njeriut. Dhuna filon e tirret në familje. Fjalori dhe sjellja e prindërve me njeri-tjetrin, raporti mama - djalë dhe mama - vajzë, po ashtu raporti baba - vajzë, baba - djalë, luajnë një rol vendimtar në këtë fenomen aq të shëmtuar dhe kriminal të dhunës ndaj femrës. Trajtimi i femrës si person i dorës së dytë edhe pse flitet shumë, është prezentë në jetën e përditshme tonën dhe jo vetëm tek ne. Shprehja se ti je femër, çdo grua e ka dëgjuar dhe e dëgjon duke filluar nga prindërit dhe burri e kudo, madje edhe ajo vetë i drejtohet vajzës së saj në të njëjtën mënyrë. Nëse vërtet duam të shpëtojmë nga kjo e keqe duhet të mësojmë të dallojmë dhunën, fjalë dhe veprimet që e mbajnë gjallë. Matematë të mos u kërkojnë vajzave të tyre që edhe pse janë të para si fëmijë nuk janë të rritura dhe i kërkojnë të kujdesen për vëllain e vogël. Djemtë t'i nxitin të respektojnë femrën duke i treguar se nëse sillen keq me një femër kjo do të thotë që ai nuk ka një marrëdhënie të mirë me nënën e tij edhe pse pretendon se e do. Një djalë, një burrë që nuk trajton mirë një femër do të thotë që his-

toria me nënat e tyre është një histori nënsh-trimi, frike dhe dhune. Fëmija duke u rritur në një familje ku ka parë babain që urdhëron, që nxehet, që fyen gruan, nënën e fëmijëve të tij apo gjithë pjesëtarët e familjes dhe nëna e tij duron shumë apo mallkon burrin dhe e nxehur rreh fëmijët e saj. Kjo mënyrë të jetuari që nuk është aspak e rrallë, pak e nga pak bëhet mënyrë të qeni për fëmijën kur rritet. Asnjë njeri nuk mund të dojë një njeri që e tremb apo që e godet qoftë me një shuplakë të lehtë por fëmija që është totalisht i varur nga të rriturit detyrohet me dhunë të dojë ata që e trembin dhe e dhunojnë. Ky fëmijë që rritet në mjedise të tilla nuk ka shumë mundësi të bëhet një i rritur e burrë i qetë dhe të mund të dojë apo të respektojë një njeri femër. Ai nuk mund ta dijë se edhe femra është njeri. Po nuk hoqëm dorë nga dhuna, fyerjet, gënjeshttrat, mallkimet diferencimi femër-mashkull, kjo situatë do të vazhdojë të jetë e njëjtë. Dy janë institucionet ku edukohet kundër dhunës, familja dhe shkolla. Ti mësojmë fëmijëve që jemi njerëz më pas femra dhe meshkuj.

Shkruan: Lira Gjika, Tiranë

IMZOT LAZËR MJEDA-FRYMËZUES I NJË EPOKE TË RE NDRYSHIMESH POZITIVE NË BOTËN SHQIPTARE

(Foto: Drita)

Në vitet 1909–1921, Arqipeshkvia e Shkupit kishte fat të madh me emërimin e imzot Lazër Mjedës në krye të saj. Koha kur ai e kreu me dinjitet këtë detyrë, ishte e mbushur me ngjarje dramatike, me prishje të balancave gjeopolitike ku ishte tepër vështirë t'i shërbeje kauzave të shenjta kombëtare e fetare.

Jemi në kohën kur njëra perandori po ikte, kurse tjetra po vinte, por që të dyja po linin gjurmë robërie mbi viset shqiptare, ku Shkupi përbënte një prej qerthujve të zhvillimeve politike e gjeostrategjike. Jemi në kohën kur kishte lindur Gonxhe Bojaxhiu-Nëna Tereza (26 gusht 1910), të cilën e kishte krezmuar pikërisht Imzot Lazër Mjeda, në vendlindjen e saj në Shkup.

Imzot Lazër Mjeda gjatë 13 viteve sa ishte në krye të Arqipeshkvisë së Shkupit, iu desh të vepronte në dy fronte: në njërën anë luftonte që të mbajë gjallë moralin dhe dinjitetin e besimtarëve katolikë shqiptarë në ditët e fundit të Perandorisë Osmane, kurse në anën tjetër të mbante shënime dhe të raportonte në qendrat evropiane për pasojat tragjike mbi shqiptarët që lanë luftërat ballkanike, Lufta e parë botërore dhe më vonë Mbretëria Serbe-Kroate-Sllovene (SKS).

Në raportet që Imzot Mjeda i dërgonte botës perëndimore për gjendjen e rëndë të shqiptarëve e për masakrat që kryheshin ndaj tyre, gjenin buirim informacioni edhe shumë gazetarë, diplomat e udhëpërshkrues perëndimorë që vizitonin Shkupin

dhe viset shqiptare pas depërtimit të ushtrive pushtuese serbe. Në këtë punë të palodhshme atij i ndihmoi edhe Don Zef Ramaj.

Një kontribut të veçantë, ndonëse në prapaskenë, të Imzot Lazër Mjedës e shohim edhe në përgatitjen e shpalljes së Pavarësisë së Shqipërisë. Ismail Qemali gjendej në Vjenë para shpalljes së pavarësisë, dhe kishte probleme financiare që të udhëtonte në Shqipëri. Ai kishte mbetur në Vjenë dhe nuk mund të vinte në Shqipëri. Kështu që Imzot Lazër Mjeda mobilizoi miqtë e vet të qeverisë Austro Hungareze dhe ia mundësoi Ismail Qemalit që përmes një anije të veçantë të financuar nga Vjena, të vinte deri në Durrës.

Mjeda veproi deri më 1921 në Argjipeshkvinë e Shkupit. Në vitin 1921 largohet “në heshtje” prej Argjipeshkvisë së Shkupit pas presioneve të strukturave policore e shtetërore serbe.

Por, gjurmët e punës së tij do të ngelin edhe pas largimit nga Shkupi, për arsye se gjatë gjithë kohës ai mbollti fidanët e devotshmërisë ndaj Zotit dhe Atdheut.

Jemi me fat që kishim një udhëheqës shpirtëror si Imot Lazër Mjeda, vepra dhe shëmbëlltyra e të cilit duhet të na frymëzojnë për një epokë të re ndryshimesh pozitive që duhet të ndodhin në botën shqiptare.

Shkruan: Prof. Dr. Skender Asani, Shkup

Janar 2024

01.01.2024

19:00 Mesha në Luzern

05.01.2024

18:30 e premtja e I e muajit,
adhurim dhe Mesha në Luzern

06.01.2024

Dëftimi i Zotit
19:00 Mesha në Luzern

07.01.2024

11:00 Mesha në Inwil/ Zug
13:30 Mesha në Sursee
18:00 Mesha në Giormico

14.01.2024

13:00 Mesha në Emmenbrücke
17:00 Mesha në Willisau

21.01.2024

10:30 Mesha në Goldau
13:30 Mesha në Sursee

28.01.2024

13:30 Mesha në Emmenbrücke
17:00 Mesha në Menznau

Shkurt 2024

02.02.2024

18:30 Mesha dhe adhurim në Luzern:
Kushtimi i Krishtit në Tempull - e premtja e
I e muajit

04.02.2024

11:00 Mesha në Inwil ZG
13:30 Mesha në Sursee
18:00 Mesha në Giornico TI

10.02.2024

19:00 Mesha dhe proçesioni në Luzern:
Zoja e Lurdit - Aperò

11.02.2024

13:30 Mesha në Emmenbrücke
17:00 Mesha në Willisau

14.02.2024

19:30 Mesha në Luzern:
e Merkura e Përhime

16.02.2024

19:30 Mesha dhe Udha e Kryqit
në Emmenbrücke

18.02.2024

10:30 Mesha në Goldau
13:30 Mesha në Sursee

23.11.2024

19:30 Mesha dhe Udha e Kryqit
në Emmenbrücke

24.02.2024

20:00 Mbledhja me Këshilltarët
në Luzern

25.02.2024

11:00 Mesha në Inwil/ ZG
13:30 Mesha në Emmenbrücke
17:00 Mesha në Menznau

Mars 2024

01.03.2024

19:30 Mesha dhe Udha e Kryqit
në Emmenbrücke

02.03.2024

18:00 Mesha në Vetroz

03.03.2024

13:30 Mesha në Sursee
18:00 Mesha në Giornico TI

08.03.2024

19:30 Mesha dhe Udha e Kryqit
në Emmenbrücke

10.03.2024

13:30 Mesha në Emmenbrücke
17:00 Mesha në Willisau

11.03.2024

18:30 Bamirësi: Përgatitje e Piatës së Pashkëve me Forumin e grave në Luzern

15.03.2024

19:30 Mesha dhe Udhë e Kryqit në Emmenbrücke

16.03.2024

19:00 Bamirësi: Turniri i shahut në Luzern

17.03.202410:30 Mesha në Goldau
13:30 Mesha në Sursee**19.03.2024**

19:30 Shën Jozefi - e martja e parë e Shna Ndout Mesha në Emmenbrücke

22.03.202419:00 Rrëfimet e përbashkëta në Emmenbrücke
19:30 Seminari shpirtëror,
Mesha dhe Udhë e Kryqit në Emmenbrücke**23.03.2024**

18:30 Seminari shpirtëror në Luzern

24.03.202411:00 Mesha në Inwil ZG
13:30 Mesha në Emmenbrücke
18:00 Mesha në Menznau**26.03.2024**19:30 E martja e dytë e Shna Ndout
Mesha në Emmenbrücke**28.03.2024 E ENJTJA E MADHE**

20:00 Mesha në Luzern

29.03.2024 E PREMTJA E MADHE13:00 Udhë e Kryqit në Einsiedeln
19:00 Mundimet e Krishtit në Luzern**30.03.2024 E SHTUNA E MADHE**19:00 Mesha në Inwil/ ZG
22:00 Mesha në Luzern**31.03.2024 PASHKËT**10:30 Mesha në Goldau
13:30 Mesha në Sursee

Mbrëmje familjare

25.12.2023 në ora 19:00Në qendrën "Papa Giovanni"
Seetalstrasse 16, 6020 Emmen**Këndojnë: Vëllezërit Atiu - AVI Rjnia**

Për rezervim:

E-Mail: albanermission@migrantenseelsorge-luzern.ch

Telefon: 041 250 52 60

Hyrja dhe menyuja e plotë
për të rritur

CHF 50

për fëmijë
deri 12 vjeç

CHF 40

Mirë se vini!

TË RINJTË: TAIZË, TAKIMI I 46-TË EVROPIAN NË LUBJANË

(Foto: R.V.)

Në fund të çdo viti, mijëra të rinj nga vende të ndryshme mbledhen për pesë ditë në një qytet të madh evropian, për t'u lutur dhe për ta jetuar jetën e popullsisë dhe të bashkësive kishtarë vendase. Sivjet Takimi i 46-të Evropian do të zhvillohet nga e enjtja, 28 dhjetor 2023, deri të hënën, 1 janar 2024 në Lubjanë dhe u drejtohet të rinjve të moshës 18 deri në 35 vjeç.

Takimi evropian u përgatit nga Bashkësia Ekumenike e Taizësë, në bashkëpunim me Kishat lokale dhe me mbështetjen e qytetit të Lubjanës.

Pjesëmarrësit u nisën, duke lënë pas sigurinë dhe atmosferën familjare të shtëpive të tyre, për t'u mirëpritur nga popullata vendase, për të jetuar ca çaste me ta, për të ndarë jetën dhe kulturën e tyre, për të takuar të rinj të tjerë nga e gjithë Evropa dhe më gjerë, për të kërkuar kuptimin e jetës përmes lutjes, heshtjes dhe këngës, reflektimit dhe ndarjes personale e për të hyrë së bashku në Vitin e Ri.

Në këmbim, popullata mikpritëse u hap dyert të huajve, e gatshme të ndajë për një kohë të shkurtër edhe jetën me ta. Kjo kërkon besim të ndërsjellë nga të gjithë dhe prandaj takimi bëhet shenjë që tregon sesi mund të jetohet në solidaritet dhe miqësi.

“Shtegtimi është ngjarje e rëndësishme për ata që e marrin përsipër, për ata që guxojnë të nisen dhe rrezikojnë të dështojnë, por edhe për ata që mirëpresin të tjerët e, duke e bërë këtë, “marrin më shumë se sa japin” - dëshmon një i ri pjesëmarrës.

“Mijëra shtegtarë të rinj takohen me mijëra njerëz, që pranojnë t'i hapin shtëpitë e tyre për të huajt. E që ndajnë më shumë, shumë më tepër, nga pasuritë e tyre; ndajnë jetën, fenë, shpresat”.

Ftesa për ta shijuar këtë shtegtim të paharueshëm u drejtohet të rinjve të moshës 18 deri në 35 vjeç!

(Marrë nga Radio Vatikani)

In memoriam: ZEF DEDA **(1950–2023)**

Zef Deda ishte një nga komedianët më të mirë të Shqipërisë, i cilësuar edhe si Charlie Chaplin i Shqipërisë. Lindi në Shkodër më 27 korrik 1950 dhe vdiq më 24 nëntor 2023 në Tiranë. Eshtë shkolluar në qytetin e tij të lindjes, dhe në politeknikumin e ndërtimit në Tiranë. Fillon shkollën e lartë për gjuhë - letërsi, por nuk e mbaron dot për arsye shëndetësore. Ka punuar për më shumë se 40-vite në Teatrin Migjeni të Shkodrës. Talenti i tij spikat që në moshë të vogël. Me një shkathtësi dhe me një plastikë të shkëlqyer psiko-fizike ai arrinë të realizojë qindra figura artistike. Prandaj dhe është mjaft i dashur për publikun shqiptar, sidomos atë Shkodran. Pas një shkëputje prej 6 vitesh, për shkak te emigrimit jashtë atdheut, ai kthehet në vitin 1996 në Shqipëri

për të ushtruar profesionin e aktorit, të cilin e vazhdon me shumë sukses. Zef Deda ishte i martuar me Rozina Dedën dhe ka lënë dy djem.

In memoriam: MIRUSH KABASHI **(1948–2023)**

Mirush Kabashi lindi më 17 prill 1948 në Shkodër dhe është rritur në Durrës. Origjina e tij është nga Gjakova. Me 1970 u diplomua për Aktrim në Institutin e Lartë të Arteve në Tirane dhe filloi punë në teatrin “Aleksander Moisiu” të Durrësit. Aty, vazhdoi deri në vitin 1994, duke pasur edhe rolin e drejtorit, 1991-1993. Më pas punoi në Televizionin Shqiptar, në departamentin e Programeve Artsitike si ideator dhe prezantues, kurse nga 2002 e ne vijim në Teatrin Kombetar. Nga viti 1985, me periudha te ndërprera, është aktivizuar si pedagog i “Mjeshtërisë se Aktorit” pranë Akademisë së Arteve. Ai është aktor i rreth 100 roleve, në teatër dhe filma. Shpesh ka qenë edhe prezantues i aktiviteteve të shumta artistike. Gjithashtu, Kabashi është cilësuar si një nga interpretuesit më të mëdhenj të poezisë në Shqipëri. Ai ka dhënë një kontribut të madh në filmografinë shqiptare.

Pasioni për aktrimin u shfaq që në fëmijëri tek artisti. “Mbaj mend që në fëmijëri i kam pasur shumë

qejf jo vetëm shfaqjet teatrale por edhe filmat. Tani, i kujtoj pak me buzëqeshje kur mendoj që një film p.sh. Hamletin e kam parë mbi 15 herë me lloj-lloj pozicionesh, në kinemanë verore apo atë dimërore. Gjithmonë kam pasur dëshirë të shihja filma, të admiroja dhe të diskutoja për artistët pjesëmarrës. Pastaj afrimi me aktrimin qe një okazion.”- shprehej aktori në një intervistë të dhënë për mediat. Ai ndërroi jetë më 5 dhjetor 2023 në moshën 75 vjeçare.

**AZB 6005 Luzern
Post CH AG**
Erscheint 4 x jährlich

Redaktionsschluss:
Nr. 1/2024
15. März 2024

Erscheint im
März 2024

Impressum
Misioni Katolik Shqiptar në Luzern
Katholische Albanische Mission in Luzern

Verlag und Redaktion
Dr. Don Anton Uka, Përgjegjës
Rodteggstrasse 6
CH-6005 Luzern
Tel: +41 41 250 52 60
Cel: +41 79 371 68 91
E-Mail: ukas_cr@hotmail.com
anton.uka@migrantenseelsorge-luzern.ch

Mitteilungsblatt für die Mitglieder des Vereins
der Katholischen Albanischen Mission in Luzern.

In memoriam: TOMË GOJANI **(1940–2023)**

Tomë Gojani ka lindur me 16 maj 1940 në fshatin Novosellë e Ulët, komuna e Gjakovës dhe ka ndërruar jetë me 25 tetor 2023, në Spitalin e Zugut. I ndjeri la pas vetës bashkëshorten Prendën, nëntë fëmijë dhe shumë nipa e mbesa.

Baba Tomë u largua nga vendlindja në vitin 1968 dhe erdhi ne Bern te Zvicrës për një jetë me te mirë, duke u përpjekur gjithnjë për të ndihmuar familjen që e kishte lënë në vendlindje. Për shumë vite ka jetuar vetëm, pra pa familje, gjë që sigurisht nuk ka qenë e lehtë për të, derisa në vitin 1991 u krijua mundësia për të marrë familjen dhe për të jetuar së bashku. Pastaj nga Berni, ka kaluar në Zug deri në momentin e vdekjes.

Koha ka kaluar vërtetë shpejt, fëmijët u rritën, u shkolluan, u martuan dhe kështu baba Toma ndjehej

i lumtur dhe krenar për faktin se kishte krijuar një familje të madhe që i dhuronte shumë gëzim.

Baba Toma ishte besimtar i devotshëm, merrte pjesë në Meshën shenjtë, luste dhe e nderonte shumë shën Ndoun.

Varrimi i Tomës dhe Mesha e dritës për shpirtin e tij u kremtuan më 30 tetor, nga don Marjan Lorenci, në varrezat e Kirchmatt në Baar ZG.

Ne familjarët e Babës Tomë falënderojmë dhe i vlerësojmë të gjithë ata që morën pjesë në varrimin e tij dhe që kanë ardhur dhe na kanë shprehur ngushëllimet e tyre.

Baba ynë i dashur pusho i qetë në Krishtin dhe lutu për të gjithë ne!

Shkruan: Vera Frrokaj, Cham

Të ndihmojmë Misionin tonë!

Konto: CH24 0077 8155 5749 1200 3

Albaner Mission | Rodteggstrasse 6 | 6005 Luzern